

„Armentrout
eszméletlenül dögös pasikkal
és kiszámíthatatlan csavarokkal
varázsolja el az olvasókat.”
– *Abbi Glines, sikerszerző*

Bónusz novellával!

STONE COLD

dermesztő érintés

TOUCH

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

„Armentrout remekül egyensúlyozza a romantikát és az izgalmat, szívesen látott adalékként humorral fűszerezve a történetet Roth frappáns megjegyzéseivel, valamint Layla szarkasztikus belső kommentárjával... A hangulat egyre forrósodik, és a könyv remek csattanóval ér véget.”

– *Kirkus Reviews*

„A *Komor elemek*-sorozat második része egyszerűen fantasztikus, fordulatos és lebilincselően izgalmas. Csak dicsérni tudom Armentrout eddigi egyik legjobb művét, és ki merném jelteni, hogy a termékeny szerző összes sorozata közül ez viszi el a pálmát. A folytatás egy pillanatra sem válik vontatottá, a történetet folyamatos akció és lendületes dráma tölti meg. Ezt a könyvet bizony komoly kihívás letenni. Layla egyre bonyolódó szerelmi élete és egy mindent megváltoztató, meglepő csavar garantálja, hogy a könyv kiérdemelje a lehető leglelkesebb ajánlást!”

– Susannah Balch, *RT Book Reviews*

„Jennifer L. Armentrout többi könyvéhez hasonlóan a *Komor elemek* második része sem okoz csalódást... A cselekmény pergő és feszült... A történet tele van fordulatokkal és csavarokkal, amik teljesen váratlanul érik az olvasót. Ez Armentrout egyik legjobb könyve, ha nem egyenesen a legjobb. A szereplők reálisan kidolgozottak és épp megfelelően esendőek. Armentrout eléri, hogy olvasói egészen a könyv legvégéig találgassanak, és egyrészt elégedettek legyenek a befejezéssel, másrészt viszont alig várják, mikor vehetik végre kézbe a sorozat lezáró kötetét.”

– Jen Lamoureux, *Hypable*

JENNIFER L. ARMENTROUT

STONE COLD
dermesztő érintés
TOUCH

Komor elemek
2. könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Azoknak, akik történjék bármi, továbbra is hisznek,
továbbra is próbálkoznak, és továbbra is reménykednek.*

1. FEJEZET

TÍZ MÁSODPERCCSEL AZUTÁN, hogy Cleo tanárnő bevonult a bioszterembe, elindította a vetítőt és lekapcsolta a lámpát, Bambi úgy döntött: mégsem felel meg neki az a pozíció, ahogy addig a derekam köré tekeredett.

Az örökmozgó, démoni kígyótetoválás sosem bírt hosszabb ideig nyugton maradni a bőrömön, akkor meg végképp nem, ha épp egy uncsi magyarázatot kellett meghallgatnia a táplálékláncról. Megdermedtem, amint az eleven tetkő elindult a hasamon, és alig bírtam megállni, hogy ne kezdjek hisztérikusan vihogni, miközben Bambi felcsúszott a mellkasomon, és a vállamra fektette rombusz alakú fejét.

Öt másodperc telt el így, mialatt Stacey felvont szemöldökkel bámult rám. Halvány mosolyt erőltettem a képemre, de tudtam, hogy Bambi még mindig nem végzett. De nem ám. A kígyócsajszi kidugta a nyelvét, a nyakamat csiklandozta.

A számra tapasztottam a kezemet, hogy magamba fojtsam a kuncogást, miközben fészkelődtem a székemen.

– Be vagy szívva? – kérdezte Stacey fojtott hangon, félresöpörve sűrű frufruját sötét szeme elől. – Vagy talán kilátszik az egész dudám, és mindenki azt bámulja? Mert a legjobb barátnőmként kötelességed szólni, ha bármit is kivillantok, amit nem kéne.

Habár tudtam, hogy nem lóg ki a dudája – legalábbis reméltem, hogy nem látszik ki az *egész*, mivel V nyakú felsőjének igencsak mély volt a kivágása –, odapillantottam, miközben leengedtem a kezemet.

– Nyugi, nem villantasz semmit. Én csak... be vagyok pörögve.

Stacey grimaszt vágott, majd ismét a vetítésre nézett. Mély levegőt vettem, és foházkodtam, hogy Bambi az óra hátralévő részére maradjon nyugton. Miközben ide-oda vándorolt a bőrömon, úgy néztem ki, mint akinek idegrángása van. Tudtam, hogy ha egyfolytában rángatózom, az nem fog jól tenni a népszerűségemnek, ami eleve sem volt épp egetverő. Szerencsére már jócskán benne jártunk a novemberben, így az egyre hűvösebb őszi időben végre viselhettem hosszú ujjú és garbó nyakú felsőket, amikkel el tudtam rejteni Bambi szem elől.

Legalábbis amíg a kislány úgy nem döntött, hogy felkúszik az arcomra. Előszeretettel csinálta ezt, valahányszor Zayne társaságában voltam. Az észveszejtően dögös srác őrző volt: ezek a lények képesek voltak emberi külsőt felölteni, ám a valódi alakjuk annak felelt meg, amit az emberek gorgónak neveztek. Az őrzők feladata az emberiség védelmezése volt, vagyis levadászták mindazokat a rémségeket, amik az éjszaka sötétjében ólálkodtak. Vagy épp a nappali világosságban. Zayne meg én együtt nőttünk fel, és évek óta borzasztóan odavagyok érte.

Bambi újból megmozdult, farka a hasam oldalát csiklandozta.

El sem tudtam képzelni, Roth hogyan viselte el, amint Bambi összeviszsa mászkált rajta.

Elakadt a lélegzetem, és iszonyatosan elszorult a szívem. Ösztönösen a gyűrűhöz kaptam, ami láncon lógott a nyakamban. A gyűrűbe foglalt kő megrepedt, de azelőtt anyám, Lilith – *az a bizonyos* Lilith – vére volt benne. Megnyugtató érzés volt a kezembe fogni a hűvös fémet. Nem a származásom miatt, hiszen nem állíthatom, hogy bármilyen kapcsolatom is lett volna anyámmal, hanem azért, mert Bambit kivéve ez volt az utolsó, egyetlen kézzelfogható kötelékem Astarothtal, a pokol koronahercegével.

Abban a pillanatban elvesztem, hogy rád találtam.

Roth feláldozta magát, mikor lefogta Paimont – a rohadékot, aki a démonok egy különösen ocsmányi fajtát akarta a világra szabadítani – egy ördögcsapdában, amit arra idéztek meg, hogy pokolra küldje a belekerülőket. Eredetileg Zayne tartotta vissza Paimont attól, hogy kiszökjön a csapdából, de Roth... Roth átvette Zayne helyét.

Így most ő szenved a pokol tüzes bugyraiban.

Előrehajoltam, a hűvös padra támasztottam a könyökömet, halvány fogalmam sem volt, miről magyaráz Cleo tanárnő. Könnyek marták a torkomat, miközben az előttem lévő, üresen álló széket bámultam, ami azelőtt Roth helye volt. Lehunytam a szememet.

Két hét telt el a végzetes este óta. Háromszázharminchat óra pergett le – sacc per kábé – a régi tornateremben történtek óta, és egyetlen másodperccel sem lett könnyebb megbirkózni az egésszel. Ugyanúgy fáj, mintha csupán egy óra telt volna el, és nem igazán hittem, hogy egy hónap vagy akár egy év képes változtatni ezen.

A hazudozás volt az egyik legnehezebb rész. Stacey és Sam vagy száz kérdést tettek fel, miután Roth nem tért vissza a suliba azt az éjszakát követően, amikor ő meg én rátaláltunk a *Lemegetonra* – az ősi könyvre, ami választ adhatott minden kérdésünkre az anyámról –, de sajnos elkapott minket Abbot, az őrzők washingtoni klánjának

vezetője, aki kislányként örökbe fogadott engem. Végül abbahagyták a kérdezősködést, de akkor is eltitkoltam előlük még valamit, pedig ők ketten voltak a legjobb barátaim.

A barátságunk ellenére egyikük sem tudta, mi vagyok igazából: félig őrző, félig démon. És azt sem sejtették, hogy Roth nem pusztán lebetegedett vagy iskolát váltott. De néha egyszerűbb volt így gondolni rá: elhítenni magammal, hogy Roth egyszerűen másik suliba jár, nem pedig a pokol nyelte el.

A maró érzés szétáradt a mellkasomban, ugyanúgy nem szűnt, mint az enyhe fortyogás az ereimben, ami sehogy sem akart nyugtot hagyni nekem. Az anyámtól örökölt átok, a vágy egy lélek elvételére, cseppet sem enyhült az elmúlt két hétben. Sőt, mintha inkább erősödött volna. Bárkiből képes lettem volna elszívni a lelkét; ezért nem kerültem igazán közel egy fiúhoz sem, szinte egész életemben.

Addig, amíg Roth fel nem bukkant.

Mivel démon volt, a bosszantó lélekprobléma az ő esetében nem jelentett gondot. Rothnak ugyanis nem volt lelke. És ellentétben Abottal meg az őrzők szinte teljes klánjával, még Zayne-t is beleértve, Rothot nem zavarta, hogy félvér vagyok. Ő egyszerűen... elfogadott engem, úgy, ahogy voltam.

A szememre tapasztottam a tenyeremet, és harapdáltam belülről a számat. Mióta csak megtaláltam a megjavított és megtisztított nyakláncomat – ami akkor sérült meg, mikor megtámadott Petr, egy őrző, akiről később kiderült, hogy a féltestvérem – Roth lakásában, reménykedtem, hogy a démonherceg talán mégsem került a pokol mélyére. Hogy talán mégiscsak megmenekült. Ám ahogy teltek-múltak a napok, a reményem egyre jobban lelohadt, akár egy gyertya lángja a viharban.

A világon mindennél jobban hittem, hogy ha Roth képes lenne visszatérni hozzám, akkor mostanra már megtette volna, márpedig ez azt jelentette...

Fájdalmas görcsöt éreztem a mellkasomban, így kinyitottam a szememet, és lassan kifújtam a levegőt, amit addig visszatartottam. Magamba fojtott könnyeim fátylán át csak homályosan láttam a termet. Sűrűn pislogtam, miközben görnyedten hátradőltem a széken. Bármi is volt a kivetítőn, egy mukkot se értettem belőle. Talán valami olyasmiről volt szó, hogy az élet az úr? Ja, nem, az *Az oroszok királyban* van. Így esélyem se volt átmenni ebből az anyagból. Úgy gondoltam, legalább meg kéne próbálnom jegyzetelni. Fogtam a toltam, és...

Az első padosorban az egyik szék fémlábai hangosan csikorogva hátracsúsztak a földön. A széken ülő srác úgy pattant föl, mintha valami petárdát dobott volna a padja alá. Halványsárga ragyogás övezte, amit egyedül én láthattam: az aurája. Összevissza villódzott. Nem volt újdonság számomra, hogy látom az emberek auráját, azaz a lelkük kivetülését. Mindenféle színűek szoktak lenni, néha többféle árnyalat is keveredett bennük, de még soha nem láttam olyat, ami így vibrált volna. Körülnéztem, és rádöbbsentem, hogy az összes többi aura is halványan pislákol.

Mi az ördög?

Cleo tanárnő keze megdermedt a vetítő fölött, és a homlokát ráncolta.

– Dean McDaniel, mégis mit képzelsz...?

Dean sarkon fordult, és a mögötte ülő srácokra meredt. Mindketten hátradőltek a székükön, karba tett kézzel, a képükön egyforma, gúnyos vigyorral. Dean összeszorította a száját, az arcába szökött a

vér. Leesett az állam, ahogy egyik kezével a fehér padra támaszkodott, a másikat pedig ökölbe szorította, és teljes erőből bemosott a mögötte ülő fiúnak. A húsos csattanás visszhangzott a teremben, és meglepett felhördülések követték.

Szentséges szivarvég!

Kihúztam magam a széken, Stacey pedig a padunkra csapott.

– Azannya, azt a rohadt! – suttogeta, és tátott szájjal bámult, miközben a srác, akit Dean kiütött, balra dőlt, és lerogyott a földre.

Nem ismertem Deant túl jól. Basszus, abban se voltam biztos, váltottam-e vele pár szónál többet a középiskola négy éve alatt, de csöndes és átlagos fiúnak tűnt. Ugyanolyan magas és sovány volt, mint Sam.

Egyáltalán nem olyan fiú benyomását keltette, akiről bárki is azt hinné, hogy csak úgy padlóra küld egy másik srácot – pláne nem egy nála sokkal nagyobbat.

– Dean! – kiáltotta Cleo tanárnő, és levegő után kapkodva a falhoz sietett, hogy felkapcsolja a villanyt. – Te meg mit...

A kiütött fiú padtársa felugrott, mint akit puskából lőttek ki, és ökölbe szorította húsos kezét az oldalánál.

– Neked meg mi az isten bajod van? – Megkerülte a padot, és ledobta magáról cipzáros, kapucnis pulcsiját. – Verést akarsz?

Mindig eldurvul a helyzet, ha a kakaskodók nekivetkőznek.

Dean gúnyosan vigyorogva indult el a srác felé a padok között. Csikorogtak a székek, ahogy a közelben mindenki sietve félrehúzódt.

– Ó, lesz itt verés, de még milyen!

– Bunyó! – kiabálta Stacey, és kotorászni kezdett a táskájában, majd előhúzta a mobilját. Jó néhány osztálytársunk tett ugyanígy. – Ezt muszáj felvennem.

– Fiúk! Azonnal hagyjátok abba! – Cleo tanárnő a falra csapott, benyomta az interkomot, ami egyenesen a portával kapcsolta össze.

– Azonnal küldjék a biztonságiakat a kétszáznégyes terembe!

Dean az ellenfelére vetette magát, és lerántotta a földre. Egymást püfölve nekigördültek egy közeli asztal lábának. Stacey meg én a terem hátsó felében biztonságban voltunk, de azért mi is felálltunk. Borzongás futott végig a bőrömön, ahogy Bambi váratlanul megmozdult, és a farka átsiklott a hasamon.

Stacey lábujjhegyre állt, még jobb szögből akarta felvenni a verekedést.

– Hát ez totál...

– Bizarr? – fejeztem be helyette a mondatot, és összereztem, amikor a nagydarab srác úgy képen találta Deant, hogy annak hátracsapódott a feje.

A barátnőm felvont szemöldökkel nézett rám.

– Én azt akartam mondani, hogy *király*.

– De hát ezek... – Összereztem, ahogy az osztályterem ajtaja kitérült, és a falnak csapódott.

Biztonsági őrök rontottak a terembe, és egyenesen a verekedők felé lendültek. Az egyik izmos pasas lefogta Deant, és elrángatta az osztálytársunktól, miközben Cleo tanárnő úgy rohangászott fel-alá, akár egy idegesen röpködő, testes kolibri, két kézzel szorongatva gyöngyös bővli nyakláncát.

Az egyik középkorú biztonsági őr letérdelt a fiú mellé, akit Dean kiütött. Csak ekkor fogtam fel, hogy a szerencsétlen srác meg sem mozdult, mióta padlóra került. Figyeltem, amint a pasas az eszméletlen fiú fölé hajol, és a mellkasára nyomja a fülét. Libabőrös lettem, de ennek ezúttal semmi köze nem volt ahhoz, hogy Bambi ismét mocorgott rajtam.

A biztonsági őr fölkapta a fejét, és a vállára csíptetett rádióért nyúlt. Falfehér lett az arca.

– Azonnal mentőt kérek! Kamasz fiú, tizenhét vagy tizennyolc éves lehet. Látható fejsérülése van. Nem lélegzik.

– Jaj, istenem! – suttogtam, és belekapaszkodtam Stacey karjába.

A teremre csönd telepedett, elfojtva az izgatott zszibongást. Cleo tanárnő megállt az asztala mellett, pufók alakja némán remegett. Stacey elakadó lélegzettel eresztette le a mobilját.

A vészhívást követő csend megtört, ahogy Dean hátravetette a fejét, és felkacagott, miközben a másik biztonsági őr kirángatta a tremből.

Stacey a füle mögé kanyarította vállig érő, fekete haját. Hozzá sem nyúlt a tányérján lévő pizzaszelethez, se a doboz kólájához. A barátnőmnek valószínűleg ugyanaz járt a fejében, mint nekem. Blunt igazgató és az iskolai tanácsadónk, akire eddig nem is igazán figyeltem oda, az egész osztálynak megengedte, hogy hazamenjen.

Engem nem volt, aki hazavigyen. Morris, a klán sofőrje, ezermes-tere és mindenek jó feje továbbra sem volt hajlandó egy kocsiba ülni velem, mivel amikor legutóbb hazavitt, belénk hajtott egy démonnal megszállott taxisofőr. És nem akartam felébreszteni se Zayne-t, se Nicolait – mivel az őrök többsége napközben aludt, kőkemény, szoborszerű gorgóalakban. Stacey pedig nem akart hazamenni a kisöccséhez. Így hát inkább a menzán ücsörögtünk.

De egyikünknek se volt étvágya.

– Totál traumatizálva vagyok – jelentette ki a barátnőm, miután mély levegőt vett. – De komolyan.

– Azért nem kell úgy tenni, mintha meghalt volna a csávó – válaszolta Sam pizzával teli szájjal. Drótkeretes szemüvege lecsúszott az orra hegyére. Göndör, barna haja a homlokába hullott. Halovány, sárgás és kékes árnyalatú aurája ugyanúgy villódzott, ahogy aznap reggel óta mindenki másé, mintha szüntelenül vibrált volna a lelke. – Úgy hallottam, a mentőben újraélesztették.

– Az akkor sem változtat a tényen, hogy az egyik osztálytársunk a szemünk láttára *halálosan* kiütött egy másik srácot – erősködött Stacey tágra nyílt szemmel. – Vagy talán nem fogod fel, hogy ez a lényeg?

Sam lenyelte a pizzát.

– Honnan tudod, hogy tényleg meghalt? Csak azért, mert egy nagyzási hóbortos biztonsági őr azt állítja, hogy valaki nem lélegzik, annak még simán lehet kutya baja. – A tányéromra pillantott. – Azt még megeszed?

A fejemet csóváltam, kissé elképedtem.

– A tiéd lehet. – Egy másodperccel később Sam már el is csente a tányéromról a pepperonis pizzát. A tekintete rám villant. – Veled minden oké? – kérdeztem.

Mohón rágva bólintott.

– Bocsi – mondta. – Tudom, hogy nem tűnök valami együttérzőnek.

– Gondolod? – motyogta Stacey gúnyosan.

Tompán lüktetni kezdett a fejem, így a kólámért nyúltam. Szükségem volt a koffeinre. És muszáj volt rájönnöm, mi az ördögért ilyen fura mindenki aurája. Az embereket övező színek azt jelezték, milyen lélek lakozik bennük: a fehér a tökéletesen tiszta lelket mutatta, a pasztellárnyalatok voltak a leggyakoribbak, és általában jó

lelket sejtettek, és minél sötétebb lett egy aura, annál problémásabbnak tudhattam az illető lelkét. Ha pedig valakit egyáltalán nem vett körül az árulkodó színfelhő, az azt jelentette, hogy a lélektelenek csapatában játszik.

Vagyis azt, hogy démon.

Újabban nem sokat jelölgettem – ezt az ügyes kis képességemet is a kevert származásomnak köszönhettem. Ha megérintettem a démonokat, az olyan hatással volt rájuk, mintha neontáblát akasztottam volna a nyakukba, így az őrzők könnyebben megtalálhatták őket.

Persze a felsőbbrendű démonokra nem hatott a dolog. Rájuk szinte semmi sem hatott.

Nem azért álltam le a jelölgetéssel, ami Paimonnal történt, és nem is azért, mert megtiltották volna. Igaz, hogy Abbot egy életre szabafogságra ítelt, miután rajtakapott Rothtal meg a könyvvel, viszont a tornateremben lezajlottak után elengedte a büntetésemet. De többé nem éreztem helyesnek, hogy megjelöljek minden démont, amivel csak összeakadok, pláne, mert most már tudtam, sokan talán egészen ártalmatlanok. Ezért egyedül a pózolókkal foglalkoztam, mivel ők tényleg veszélyesek voltak, és előszeretettel harapták meg az embereket, az ártókat viszont békén hagytam.

Igazság szerint egyedül Roth volt az oka, hogy változtattam a jelölgetési szokásomon.

– Csak hát, tudjátok, az a két idióta valószínűleg szemétkedett Deannel – magyarázta Sam, miután pár pillanat alatt befalta a pizzát. – Előfordul, hogy az embernek elborul az agya.

– De az nem gyakran fordul elő, hogy az ember ökle halálos fegyvernek minősül – vágott vissza Stacey.

Csipogott a mobilom, és ez elvonta a figyelmemet kettejükről. Lehajoltam, és előhúztam a táskámból a telót. A fejfájásom egyre csak erősödött, a szám sarka mégis fölfelé görbült, amikor megláttam, hogy Zayne küldött SMS-t:

Nic érted megy. Az edzőteremben várlak.

Á, az edzés. A hasam fura görcsbe rándult, ahogy mindig, ha a Zayne-nel közös edzésről volt szó. Ugyanis a küzdő és a védekező technikák gyakorlása közben a srác mindig megizzadt, így előbbutóbb levette a pólóját. És bár borzasztóan fájt nekem Roth elvesztése, sose bántam, ha félmeztelenül láthatom Zayne-t.

És Zayne... Mindig is fontos volt számomra, fontosabb mindenki másnál. Ez nem változott. Tudtam, hogy soha nem is fog. Amikor Abbot elhozott a klánhoz, nagyon megrémültem tőlük, és azonnal elbújtam egy szekrényben. Zayne csalogatott elő, egy vadonatúj plüssmackót tartva a kezében, amit Piszé úrnak neveztem el, és azóta is nagy becsben tartok, pedig igencsak elnyűtt lett. Attól a pillanattól kezdve el sem akartam válni Zayne-től. Legalábbis... addig, amíg fel nem bukkant Roth. Majdnem egész életemben Zayne volt az egyetlen szövetségese: az egyedüli személy, aki tudta, mi vagyok, és... Istenem, az elmúlt pár hétben ő volt a támaszom, nem bírtam volna ki nélküle.

– Na, szóval... – kezdte Sam elnyújtottan, miközben gyorsan válaszoltam Zayne-nek, hogy oké, aztán visszapottyantottam a mobilt a táskámba. – Tudtátok, hogy ha egy kígyó két fejjel születik, akkor azok megküzdönek egymással az ételért?

– Mi van? – kérdezte Stacey, és bosszúsán vontta össze a szemöldökét.

Sam bólintott, és elvigyorodott.

– Ja. Ez kicsit olyan, mintha halálos küzdelmet vívna... saját magaddal.

Valamilyen oknál fogva egy kicsit enyhült bennem a szorongás, amikor Stacey-ből kitört a kuncogás, és azt mondta:

– Mindig lenyűgöz, hogy ennyi haszontalan információt vagy képes észben tartani.

– Ezért vagy úgy oda értem – poénkodott Sam.

Stacey pislogott, és az arcába szökött a vér. Rám sandított, mint ha tőlem várt volna segítséget, ugyanis nemrég rádöbrent arra, hogy *tényleg* odavan Samért. De nem akadt ember a föld kerekén, aki nálam kevésbé lehetett bárki segítségére, ha az ellenkező nemről volt szó.

Egész életemben összvisz egyetlenegy fiút csókoltam meg.

És ő is démon volt.

Szóval...

Stacey hangosan, erőltetetten nevetett, miközben a kólájáért nyúlt.

– Álmodik a nyomor! Nem vagyok én oda senkiért, legfeljebb saját magamért.

– Az álmokról jut eszembe... – Sam úgy festett, mint aki épp el akar magyarázni egy újabb haszontalan tényt az alvásról vagy a tudatalattiról, amikor erős, éles fájdalom hasított a fejembe, pont a szemem mögött.

Nem kaptam levegőt, és szorosan lehuny szememre tapasztottam a tenyeremet, hátha ettől enyhül az iszonyatos hasogatás. Aztán a váratlanul rám törő, heves kín egy csapásra elmúlt, ugyanolyan hirtelen, ahogy kezdődött.

– Layla, jól vagy? – kérdezte Sam.

Lassan bólíntottam, majd leeresztettem a kezemet, és kinyitottam a szemem. Sam rám bámult, és aggódva biccentette oldalra a fejét, de...

– Kicsit sápadtnak tűnsz – mondta.

Megszédültem, döbbenet meredtem rá.

– Te... – kezdtem, de elakadt a szavam.

– Én? Mit én? – Sam a homlokát ráncolta, és értetlenül pillantott Stacey-re. – Mi van velem?

Samet nem övezte semmi: a megszokott kék és sárga leghalványabb árnyalata sem jelent meg körülötte. Stacey felé fordultam, és elszorult a szívem. Az ő halványzöld aurájának se láttam nyomát. Ez azt jelentette, hogy se Samnek, se Stacey-nek nem volt... Nem, dehogyan. Igenis kellett, hogy legyen lelkük. *Tudtam*, hogy van nekik.

– Layla? – kérdezte Stacey halkán, és megérintette a karomat.

Elfordultam tőlük, és körülnéztem a zsúfolt menzán. Mindenki normálisnak tűnt, kivéve, hogy senkit sem övezett aura. Egyetlen halovány színárnyalatot sem láttam. Felpörgött a pulzusom, és kiver a víz. Mi ez az egész?

Eva Hashert keresgéltem, akinek az auráját nagyon is jól ismertem. Megpillantottam őt néhány asztallal arrébb, körülvette a sleppje – mint mindig –, amit Stacey nem túl szeretetteljesen csak ribicsapatnak szokott nevezni. Gareth ült mellette, akivel hol összejöttek, hol szakítottak. A srác előrehajolt, az asztalra támasztotta karba tett kezét, és a semmibe bámult. A szeme kivörösödött, a tekintete üveges volt. Tudtam róla, hogy nagy partiarc, de még soha nem láttam őt betépve suliba jönni. És őt se övezte semmi.

Evára összpontosítottam. Az ultradögös, barna hajú csajt általában lila aura vette körül, azt jelezve, hogy a lelke már jó ideje kezdett

átcsúszni a megkérdőjelezhető állapotba. Mindig súlyos volt a kísé-
rés, hogy megízleljem a lelkét.

De körülötte se láttam semmit.

– Jaj, istenem! – suttogtam.

Stacey megszorította a karomat.

– Mi a baj? – kérdezte.

Ismét ránéztem. Továbbra se láttam az auráját. Azután Samre pil-
lantottam. Ugyanúgy semmi. Egyetlen árva lelket se érzékeltem.

2. FEJEZET

ADÉLUTÁN HÁTRALÉVŐ RÉSZÉRE KÁBA MARADTAM. Elszomorított a gondolat, hogy Stacey és Sam teljesen hozzászoktak már a váratlan hangulatingadozásaimhoz meg a magyarázat nélküli eltűnéseimhez, de akkor is ez volt az igazság. Egyikük sem faggatott a furcsa viselkedésemről.

Amikor megláttam a rám váró Nicolait a sulis előtt, rögtön tudtam, hogy tényleg totálisan kiakadt a szuperkülönleges démonérzékeli képességem. Az őrzőknek mind tiszta lelkük volt: gyönyörű, hófehér ragyogás övezte őket, ami számomra mennyei íz csábítását jelentette. Még Petrnek is makulátlan maradt a lelke, annak dacára, hogy borzalmas alak volt, aki megpróbált megölni engem.

Nicolairól viszont tudtam, hogy ugyanolyan rendes, mint Zayne – ma mégsem övezte a megszokott, fehér ragyogás. Beszálltam a fekete városi terepjáróba, és tágra nyílt szemmel bámultam az őrzőt, miközben becsuktam az ajtót.

A férfi rám pillantott. Ritkán mosolygott, mióta a felesége és egyetlen gyermeke meghaltak a szülés közben. Azelőtt nekem többször sikerült mosolyt csalnom az arcára, mint másoknak, de ez egyszer sem fordult elő, mióta a klán rajtakapott engem Rothtal.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi. A szeme ugyanolyan kék volt, mint Zayne-é.

Minden őrzőnek gyönyörű, élénkkék szeme volt, ami vihar előtti nyári égboltra emlékeztetett. Nekem viszont halványszürke szempár jutott, amiből mintha teljesen kifakult volna a szín: az ereimben csörgedező démonvér hatása.

Mivel nem válaszoltam, csak szótlantul, bambán meredtem rá, a férfi vonzó arcára aggodalom ült ki.

– Layla?

Pislogtam, mintha transzból térnék magamhoz, és a járdán nyüzsgő embereket figyeltem. Borult volt az ég, a hideg eső csak nemrég állt el, és a kövér felhők újabb zuhatagot ígértek. Egyetlen lélek nem sok, annyinak se láttam nyomát. A fejemet csóváltam.

– Minden oké – feleltem Nicolainak.

Nem beszélünk többet a kelletténél sokkal tovább tartó úton, amíg átértünk a hídon az őrzők udvarházához. A csúcsforgalom mindig az agyamra ment. Amikor még Morris vitt el, sosem beszélt – ő soha nem szokott beszélni –, én viszont annál inkább: úgy tettem, mintha elcsevegnénk. Nicolajjal azonban csak feszengetem; a csönd ennél kínosabb már nem is lehetett volna. Attól tartottam, hogy a férfi még mindig úgy gondolja, elárultam a klánt, amikor segítettem Rothnak megszerezni a *Lemegetont*, és talán már soha többé nem fog rám mosolyogni.

Harminc perc helyett mintha tíz évig tartott volna, mire a városi terepjáró megállt az udvarház előtt. Szokás szerint felkaptam az

iskolatáskámat az ülésről, és kinyitottam a kocsiajtót. Olyan sokszor ugrottam már ki így az autóból, hogy nem is figyeltem, hova lépek. Tudtam, hogy a talpam a tornác lépcsőjéhez vezető, kikövezett utat fogja érni.

Csakhogy amikor kilendültem a kocsiból, csizmás lábam a semmibe lépett. Elvesztettem az egyensúlyomat, és a karommal igyekeztem felfogni az esésemet, ahogy orra buktam. A hátizsákom kipotytyant a kezemből, a tenyerem nagyot csattant a kövön. Bambi váratlanul megint elmozdult rajtam, a derekamra tekeredett, mintha attól tartott volna, hogy a végén még összenyomom a pofára esésemmel.

Ezzel aztán nagy segítségemre volt, mondhatom.

Sikerült megtámaszkodnom, mielőtt lefejeltem volna a járdát, a kezem viszont csúszkált a vizes, repedezett kövön. Mindkét tenyere-men felszakadt a bőr, belém mart a fájdalom.

Nicolai egy szempillantás alatt kivetette magát az autóból, és mellettem termett, hangosan szentségetelve.

– Jól vagy, kislány?

– Aú! – nyögtem, miközben a kövön térdelve fölemeltem sérült kezeimet. Azt leszámítva, hogy úgy éreztem magam, mint egy háromlábú gazella, nem esett bajom. Az arcomba szökött a vér, és a nyelvembe haraptam, hogy magamba fojtsam a káromkodások áradatát, ami kikívánkozott belőlem. – Semmi vész.

– Biztos? – A férfi átfogta a felkaromat, és talpra segített. Bambi abban a pillanatban elmozdult, amint Nicolai hozzám ért: éreztem, ahogy fölsiklott a nyakamon, egészen az államig. Az őrző meglátta, és azonnal el is kapta tőlem a kezét. Megköszörülte a torkát, és a szememre szegezte a tekintetét. – Felhorzoltad a tenyered.

– Semmiség, hamar begyógyul. – Tudtam, hogy órákon belül tényleg kutya bajom se lesz. Reméltem, hogy addigra Bambi is

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

visszabújik a testem kevésbé látható részére. Egyik őrző se díjazta, ha látnia kellett őt, ezernyi okból. – Mi történt a járdával?

– Fogalmam sincs. – Nicolai homlokráncolva méregette a hézagokra töredezett, sűrű követ. – Biztos alámosta a sok eső.

– Fura – motyogtam, és megláttam, hogy a táskám egy pocsolóban landolt. Sóhajtván odaléptem, és kirántottam a szutyokból.

Nicolai követett, ahogy felmentem a tornác lépcsőjén.

– Biztos, hogy nem esett bajod? Szólhatok Jasmine-nek, hogy lása el a kezedet.

Lövéssem se volt, miért van még mindig itt Jasmine, aki az őrzők New York-i klánjába tartozott. Nem mintha lett volna a csajjal bármi bajom. A húgával, Denikával – a gyönyörű, tökéletes gorgóval, aki mást se akart, csak gyerekeket szülni Zayne-nek – viszont már annál inkább. Habár figyelembe véve, mi minden történt köztem és Roth között, nem igazán volt jogalapom féltékenykedni.

Mégis elfogott a maró, keserű féltékenység, valahányszor csak megláttam itt a sötét hajú szépséget. A kettős mérce szar ügy, de akkor se tehettem ellene semmit.

– Komolyan mondom, minden oké – erősködtem, miközben vártuk, hogy az udvarház mélyéről figyelő Geoff kinyissa nekünk az ajtót. – Csak nyilvánvalóan nem vagyok valami kecses.

Nicolai erre nem válaszolt semmit, és – hála a jó istennek meg az összes pufók, cuki angyalkának – végre kinyílt az ajtó. Gondosan a lábam elé néztem, nehogy az előtérben is belelépjek egy váratlanul feltárult lyukba. Leraktam a hátizsákomat az ajtó mellé, aztán felsiettem az emeletre, a szobámba.

Csodák csodájára sikerült nem lezuhannom a lépcsőről, és Bambi is hajlandó volt elhagyni az arcomat, így most megint a törzsem köré tekeredett.